

KRISZTUS DIADALA A HALÁL FELETT

November 5., szombat délután

Gondolj arra, milyen nagy árat fizetett Jézus Krisztus, amikor elhagyta a mennyei udvarokat, hogy az emberek fejedelmévé váljék! Miért tette mindezt? Azért, mert Ő volt az egyedüli, aki megválthatta az elbukott emberiséget. Ezen a világon egyetlen ember sem büntelen. Isten Fia elhagyta mennyei trónját, királyi palástját és koronáját, és emberi testet öltött istenségére. Eljött meghalni, értünk alászállt a sírba, mint minden ember, hogy feltámadjon a mi megigazításunkért. Eljött, hogy megismerje az emberre nehezedő kísértéseket. Feljött a sírból, és a Józseftől kölcsönkapott sírverem fölött kijelentette: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” Aki Istennel egyenlő, meghalt érettünk. Minden emberért megízlelte a halált, hogy Őáltala minden ember örök életet nyerhessen. – *In Heavenly Places*, 13. o.

A keresztből tanuljuk meg, hogy mennyei Atyánk végtelen és örök szeretettel szeret bennünket, s többel vonz magához, mint az anya megátalkodott fia utáni vágyakozó szeretete. Csodálkozhatunk-e, hogy Pál így kiáltott föl: „Isten őrizzen, hogy mással dicsekedjem, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével.” Nekünk is előjogunk a Kálvária keresztyével dicsekedni, előjogunk, hogy mindenestől annak adjuk át magunkat, aki életét adta értünk. Akkor az Ő arcáról arcunkra ragyogó fényvel elindulhatunk a sötétben levőkre tükrözni a fényt. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1133. o.

Jézus a keresztet egy szintre emelte a mennyből jövő fényvel, hogy odavonzza az emberi tekinteteket. A kereszt az Isten arcáról áradó fényben ragyog, ezért rátekintve az ember láthatja és megismerheti Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust. A Mindenhatót szemlélve látjuk Őt, aki önmagát ajándékozta értünk egészen a halálig. A keresztet szemlélve látjuk az Atyát, és megértjük, hogy mennyire gyűlöli a bűnt. De amikor a keresztsben látjuk Isten bűnnel szembeni gyűlöletét, látjuk a bűnösök

iránti szeretetét is, amely erősebb a halálnál. A világ számára a keresztes megcáfolhatatlan érv, mely szerint Isten az igazság, a szeretet és a világgosság. – *Signs of the Times*, 1895. március 7.

November 6., vasárnap

A papok utasításokat adtak a sír biztonságba helyezésére. Egy nagy követ tettek a sírbolt nyílása elé. Ezt a követ átkötözték kötelekkel, a végeit egy szilárd sziklához erősítették, és a római pecséttel lepecsételték. A követ nem lehetett elmozdítani a pecsét letörése nélkül. Katonákból álló őrség állta azután körül a sírhelyet, hogy megakadályozzák felnyitását. A papok mindent elkövettek annak érdekében, hogy Krisztus holttestét ott tartsák, ahová azt tették. A sírboltot olyan biztonságosan pecsételték le, mintha Jézusnak az örökkévalóságig ott kellett volna nyugodnia.

A gyenge emberek tanácskoztak és terveztek. Ezek a gyilkosok nemigen fogták fel erőfeszítéseik hiábavalóságát. Cselekményükkel azonban Istent dicsőítették. Azok az erőfeszítések, amelyeket azért tettek, hogy megakadályozzák Krisztus feltámadását, a legmeggyőzőbb érveket szolgáltatták annak bizonyítására. Minél nagyobb számú katonát helyeztek el Jézus sírboltja körül, annál erősebb lett a tanúbizonyosság mellett, hogy Krisztus feltámadott... Római őrségek és római fegyverek erőtelenekek voltak ahhoz, hogy az élet Urát bezárják és fogságban tartsák egy sírboltban. Kiszabadulásának órája közel volt. – *Jézus élete*, 778. o.

Habár a zsidó főemberek keresztülvitték démoni tervüket, és megölték Isten Fiát, a félelmük azonban nem szűnt meg, és Krisztus iránti féltékenységük sem múlt el. A kielégült bosszú öröme összegyűlt bennük az attól való félelemmel, hogy a József sírjában pihenő Jézus feléled, ezért „egybegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, ezt mondván: Uram, emlékezzünk, hogy az a hitető még életében azt mondotta: Harmadnapra föltámadok. Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, nehogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják Őt, és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél.” (Mt 27:62–64) Pilátus ugyanúgy nem szívesen vette volna, mint a zsidók, hogy Jézus feltámadjon hatalommal, hogy megbüntesse bűneikért azokat, akik megölték Őt, azért egy csapat római katonát rendelt

a papok parancsnoksága alá. Így szólt: „Van őrségetek, menjetek, őriztessétek, amint tudjátok. Ők pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezték, lepecsételvén a követ, az őrséggel.” (Mt 27:65–66)

A zsidók felismerték annak előnyét, hogy őrséggel őrizték Jézus sírját. Lepecsételték a sírt elzáró követ, hogy senki se zavarhassa meg anélkül, hogy ki ne derüljön; és minden óvintézkedést megtettek a tanítványok ellen, hogy valami csalást ne követhessenek el Jézus testével. De minden tervük és óvintézkedésük csak azt szolgálta, hogy Jézus feltámasztásának diadalát annál teljesebbé tegye, és annál jobban megalapozza az igazságot. – *A megváltás története*, 228–229. o.

November 7., hétfő

Azzal, hogy feltámasztotta Jézust, az Atya megdicsőítette Fiát mind a római őrség, mind a sátáni seregek, mind pedig az egész világegyetem előtt. Fényes mennyei fegyverzetbe öltözött hatalmas angyal szállt le, elosztatva maga előtt a sötétséget, letépte a római pecsétet, kavicsként mozdította el a nehéz követ a sír szájától, és egy pillanat alatt megsemmisítette az ellenség munkáját. Ekkor felhangzott Isten szava, hogy előhívja Krisztust a sírbörtönből. A római katonák látták, amint a mennyei angyalok hódolattal hajolnak meg ama Krisztus előtt, akit ők keresztre szegeztek, és hallhatták, amint ünnepélyesen kijelenti: „Én vagyok a feltámasztás és az élet!” Kell-e még csodálkoznunk azon, hogy a római katonák a földre rogytak? – *Lift Him Up*, 102. o.

Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbé-kéltette magával a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát.

Jézus így szólt: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.” (Jn 10:17) Ezzel azt kívánja mondani: „Atyám annyira szeret benneteket, hogy még engem is jobban szeret azért, mert életemet áldozom fel a ti megváltástokért; életem feláldozása által a ti képviselőtök és kezesetek lettem; bűneiteket, áthágásaitokat és vétkeiteket magamra vállaltam, miáltal Atyám kedveltje vagyok. Áldozatom által vált lehetővé, hogy Isten igazságossága megmaradjon, és a Jézusban hívő bűnös is megigazuljon.”

Egyedül Isten Fia végezhetette el megváltásunk művét, mert csak az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén volt, tudta Őt nekünk kijelenteni. Csakis Ő, aki az isteni szeretet nagyságát és mélységét önmaga is ismerte, nyilatkozathatja ki. Krisztusnak az elesett emberiségért hozott végtelen nagy áldozatán kívül semmi sem lett volna képes méltóan kifejezni mennyei Atyánknak a bűnbe süllyedt emberiség iránti szeretetét. – *Jézushoz vezető út*, 13–14. o.

A római katonák... rémülten látták, hogy a hatalmas kő nincs többé Jézus sírján, és hogy a holttest sincs a sírban. Azonnal a városba siettek, hogy elbeszéljék a papoknak és az előljáróknak mindazt, amit láttak. Amint a gyilkosok ezt a csodálatos hírt meghallották, arcuk halálsápadt lett. Szívüket félelem töltötte be, amikor arra gondoltak, hogy mit is cselekedtek. Ha a hír igaz, akkor ők elvesztek. Egy ideig szóhoz sem jutottak, csak némán néztek egymásra, mert nem tudták, hogy mit szólnak, vagy mihez fogjanak. Ha valósnak fogadják el a jelentést, önmagukat ítélik el. Félrevonulva titkos tanácsot tartottak, hogy mitévők legyenek. Átlátták, hogy amennyiben az őrség jelentése köztudomásúvá lesz a nép között, azonnal követelik majd Jézus gyilkosainak a halálát. A papi fejedelmek elhatározták tehát, hogy megvesztegetik a római őrséget, hogy az eltitkolja a dolgot... A római katonák eladták becsületüket a papok pénzéért, és mindenben követték tanácsukat. – *Tapasztalatok és látomások*, 183. o.

November 8., kedd

Amikor Jézus felkiáltott a kereszten: „Elvégeztetett!”, megrepedeztek a sziklák, a föld remegett, s több sír megnyílt. Amint Jézus diadalmasan lépett elő sírjából, a menny dicsősége ragyogta be a szenthelyet. Felszólításának engedve több elhalt igaz előjött sírjából, hogy tanúbizonysága legyen Jézus feltámadásának. Ezek a szentek nagy dicsőségtől övezve léptek elő sírjukból. A feltámadt, kiválasztott igazak között képviselve voltak minden korszak szentjei, a világ teremtésétől fogva egészen Krisztus haláláig. Mialatt a papi fejedelmek és előljárók arra törekedtek, hogy a nép előtt eltitkolják Jézus feltámadását, Istennek úgy tetszett, hogy szenteket támasszon fel, akik bizonyóságot tesznek az Úr feltámadásáról, és hirdetik dicsőségét. [...]

Azok, akik Jézus feltámadása alkalmával életre keltek, sokaknak megjelentek, és elbeszélték nekik, hogy az emberiség megváltásáért íme megtörtént az elégséges áldozat, s hogy Jézus, akit a zsidók megfeszítettek, feltámadt a halálból. Szavaik bizonyítására hozzáfűzték: „Mi is feltámadtunk vele együtt.” Bizonyoságot tettek róla, hogy az Úr végtelen ereje által támadtak fel a halálból. – *Tapasztalatok és látomások*, 184. o.

Ne gyászoljunk és búslakodjunk tehát, amiért ebben az életben nem mentesülünk a csalódásoktól és szenvedésektől. Ha Isten gondviselése arra szólít fel, hogy megpróbáltatásokat viseljünk el, fogadjuk el a keresztet, igyuk ki a keserű poharat, emlékezve, hogy az Atya keze emeli azt az ajkunkhoz. Bízunk benne az éj sötétjében csakúgy, mint fényes nappal. Képtelenek lennénk elhinni, hogy mindent a javunkra ad? „Ő tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta mindnyájunkért. Hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8:32) [...]

Az elmélkedés micsoda témája ez: „Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszágainkért törték össze: a mi békességünkért érte utol a bűntetés, az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást.” (Ésa 53:5) Fel sem fogjuk, mekkora áldásokat kaptunk. Szervedhetett-e többet Jézus? Nyerhetett volna-e nekünk gazdagabb áldásokat? (...) Jelenlegi állapotunkban, miközben ajándékokban és áldásokban részesülünk, fel sem érjük ésszel, hogy milyen mélységekből mentett ki minket. Képtelenek vagyunk felmérni, mennyivel súlyosabbak lennének bajaink, ha Jézus föl nem emelt volna, átöelve bennünket az együttérzés és a szeretet karjaival.

Remélhetünk, örvendezhetünk... Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tehessen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 315–316. o.

November 9., szerda

Azután a két emmausi tanítvány a sietségtől lihegve, amellyel útjukat megtették, elmondták a csodálatos történetet arról, hogy Jézus miként jelent meg nekik. Éppen befejezték beszámolójukat, amelyről néhányan azt mondták, hogy nem hiszik el, mert túlságosan is jó ahhoz, hogy igaz lehessen, amikor íme, újabb valaki állt meg előttük. Minden szem az idegenre szegeződött. Senki sem kopogtatott bebocsátásért. A lépések hangját nem hallották. A tanítványok megijedtek. Csodálkoztak és

azt kérdezték: mit jelentsen ez? Azután hallottak egy hangot, amely nem volt, nem lehetett senki másé, csak Mesterük hangja. Tisztán és világosan hangzottak ajkáról a szavak: „Békesség néktek! Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak. És monda nékik: Miért háborodtatok meg és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassátok meg engem és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nékem van! És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit és lábait.” (Lk 24:36–40)

A tanítványok megpillantották a rettentő szögektől átütött kezeket és lábakat. Felismerték Uruk hangját, amelyhez hasonlót sohasem hallottak. „Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkoznak, monda nékik: Van-é itt valami ennivalótok? Ők pedig adának néki egy darab sült halat és valami lépesmízet. Melyeket elvön és előttök evék.” (Lk 24:41–43) „Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.” (Jn 20:20) Hit és öröm foglalta el a hitetlenség helyét, és olyan érzéssel, amelyet szavakkal nem lehet kifejezni, vallást tettek feltámadott Üdvözítőjük mellett. – *Jézus élete*, 802–803. o.

Jézus Tamás iránti viselkedésével tanította a követőit, miként bánjanak azokkal, akik kételkednek a vallásos igazságokkal kapcsolatban, és nyilvánvalóvá is teszik kételyeiket. Nem illette Tamást szemrehányó szavakkal, és vitába se szállt vele, hanem jóindulatú közvetlenséggel és gyöngédséggel kinyilatkoztatta magát a kételkedőnek. Tamás a legész-szerűtlenebb álláspontra helyezkedett hite feltételeként. Jézus azonban túláradó szeretettel és figyelemmel ledöntött a Tamás emelte korlátokat. Hosszas viták ritkán győzik meg a hitetlenséget, sőt inkább erősítik a védekezést, melyből új erőt és ürügyet merítenek. A szeretettel és könyörülettel hirdetett megfeszített Üdvözítő gyakran fogja kiváltani a vonakodó ajkáról Tamás vallomását: „Én Uram, én Istenem!” – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1151. o.

November 10., csütörtök

Krisztus a holtak első zsengéjeként támadt fel. Őt jelképezte a meglóbált első kéve, és a feltámadása is pontosan azon a napon történt meg, amelyen a kévét be kellett mutatni az Úrnak. Ezt a jelképes szertartást több

mint ezer éven át megtartották. A learatott mezőkről begyűjtött első búzaszálakból készítettek egy kévét, és amikor húsvétra az emberek felmentek Jeruzsálembé, ezeket a kévéket lóbálták meg hálaadományként az Úr előtt. Ezen áldozat bemutatása előtt nem kezdték el az aratást. Az Úrnak szentelt kéve jelképezte az aratást. Ezáltal Krisztus mint első termés jelképezi a nagy lelki aratást, amely Isten országában fog megvalósulni. Feltámadása szimbolizálja és szavatolja az elhunyt igazak feltámadását. – *The Faith I Live By*, 180. o.

Isten szemében igen értékes az Ő kezeinek munkája. Gyermekéi iránti szeretete nyilvánul meg az ember megváltásáért hozott áldozatában. Ádám Sátán uralma alá került, aki a világba hozta a bűn által a halált. Isten odaadta egyszülött Fiát, hogy az embert megmentse. Ezt azért tette, hogy eleget tegyen a törvénynek, és megigazítsa mindazokat, akik Krisztust elfogadják. Az ember eladta magát Sátánnak, de Jézus visszaváltotta az emberiséget.

„Nem a magatokéi vagytok...” – Jézus a vérével vásárolta meg az emberiséget. Ne ássátok el hát a földbe talentumaitokat! Forgassátok Jézus dicsőségére! Bármi is legyen a foglalkozásotok, vigyék bele Jézust. Ha azt tapasztalod, hogy Üdvözítő iránti szereteted fogyatkozik, hagyj el minden mást, s mondd ezt: „Üdvözítőm! Itt vagyok, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Ő ekkor kegyelmesen a szeretetébe fogad. Kész megbocsátani, mert kegyelmes és hosszútűró. Nem akarja, hogy bárki is elveszen.

Isten tulajdonai vagyunk, mindenünk az övé. Ne tartsuk áldozatnak azt, hogy szívünk szeretetét neki adjuk. Sőt, adjuk Őneki szívünket, mint készséges áldozatunkat. – *Üzenet az ifjúságnak*, 69–70. o.

Jézus Krisztus egészen égő áldozatként adta magát Ádám minden fiáért és leányáért. Micsoda megaláztatásban volt része! Lejebb és egyre lejebb ereszkedett megaláztatásában, de mégsem rontotta meg lelkét egyetlen szégyenfolttal sem! Mindezt azért szenvedte el, hogy felemelhessen, megtisztíthasson, formáljon és nemesítsen téged, és örökostársként önmaga mellé ültessen trónjára. Hogyan akarjátok „erőssé tenni elhivatástokat és kiválasztatásokat”? (vö. 2Pt 1:10) Mi az üdvösség útja? Krisztus ezt mondja: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.” Bármilyen bűnösök vagy vétkesek lehettek, elhívottak, kiválasztottak vagy-

tok. „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.” (Jak 4:8)
Krisztus vére mindig érvényes útleveél, amellyel minden könyörgésetek hozzáférést nyit Isten trónjához. – *A keresztény nevelés alapjai*, 251. o.

November 11., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Miért sírsz?” és „Békesség néktek!” című fejezetek.